

[Bollmann]

råde, så finder vi det i CD absolut nødvendigt at opretholde samarbejdet i NATO. Vi må derfor tilrettelægge dansk forsvar på en sådan måde, at vi kan opfylde dette mål. Det sidste siger jeg også som en appel til Socialdemokratiet i forbindelse med de igangværende forhandlinger om et nyt forsvarsforlig.

Annette Just (FP):

Jeg vil også starte med at sige tak til udenrigsministeren for den virkelig gode besvarelse, lang og saglig. Jeg tror ikke, der er nogen, der i virkeligheden kan være i tvivl om, hvor vigtigt dette område er.

Men så kan jeg godt stille det spørgsmål: Hvad er det egentlig, SF vil med denne forespørgsel? I begyndelsen virkede det lidt på mig, som om det, man ønskede, var at forbyde vore egne allierede at komme i nærheden af, hvor de kunne hjælpe os, og tillade alt russisk krigsmaskineri at være så tæt på os som overhovedet muligt. Man erkender, at Kolahalvøen er fyldt med alverdens skrammel af atomvåben, og dog skal de have lov at være der; de skal have lov til at sejle ud derfra gennem Østersøen og vore stræder. Man prøver på at fremtvinge, at vi skal fortsætte denne latterlige fodnotepolitik, som gør os til grin over hele verden, og som ikke hjælper en disse.

Fremskridtspartiet er meget enig med dem, der taler om gensidig nedrustning. Men jeg synes ikke, det er det, vi har hørt så forfærdelig meget om fra SF's side i hvert fald.

Afspænding er et smukt ord, som alle kan tage til sig. Men taler vi om nedrustning og afspænding, skal det altså være gensidigt, for ellers hjælper det ikke meget. Vi skal kunne have tillid til hianden for at lave noget sådant.

Så er det, man kunne få lyst til at spørge SF, om de virkelig har større tillid til Warszawa-pagten, end de har til NATO. I så tilfælde kan jeg godt trøste jer med, at vi ikke er enige. Vi har ikke den helt store tillid til, at Warszawa-pagten ikke vil drømme om at løse det første skud. Til gengæld har vi ret stor tillid til, at der er ingen NATO-nation, der vil drømme om det. Vi tror, det er en illusion, at Danmark kan sidde her midt i et lav- eller højspændingsområde og tage en hvid pind i munden og sige: der er såmænd ingen, der opdager, vi er her. Jo, de opdager, vi er her, fordi vi sidder ubehageligt i vejen for at komme ud fra Østersøen – eller som

man jo også ynder at kalde det: Fredens Hav. Jeg ved ikke rigtig, hvem den fred er for, jeg synes ikke, den ser ud til at være så sikker for Danmark altid.

Sikkerhedspolitik er vigtig for Danmark, sikkerhedspolitik er vigtig for hele NATO-området. Men så skal vi også stå sammen og arbejde for gensidig nedrustning. Derfor vil Fremskridtspartiet også stemme for det af regeringspartierne fremsatte forslag om motiveret dagsorden, som jeg her gerne vil have lov til at kalde for de tre m'er: menneskerettigheder, miljø og til sidst militæret. Det synes jeg var en smuk måde at gøre det på. Jeg synes, de andre forslag har været militante og ukorrekte.

Jørgen Tved (FK):

I dag burde man vel egentlig have pyntet ikke bare Christiansborg, men den ganske by med flag. Nogle ordførere har allerede sagt, at der er sket nogle historiske ting. Der er underskrevet en aftale, som godt nok ikke omfatter 100 pct. skrotning af alle atomraketter, 2-3 pct. taler man om, men det er vel alligevel en historisk begyndelse, som burde indebære, at også en dansk udenrigsminister var indstillet på at anvende en mere fredelig tone end den, man har hørt her i dag.

Naturligvis er det camouflager, når udenrigsministeren kommer her med hjertet uden på frakken for ligesom at demonstrere, hvor fredelig han er. Vi har hørt, at det skal der ikke lægges så meget i.

Vi lever i en tid, hvor alle mennesker nok har været grebet af frygt, hvor vi alle har været mere eller mindre bange for, om ragnarok ville bryde løs, om vi kunne efterlade en verden til vores børn, som er mere sikker end den, vi selv lever i. På den baggrund er det glædeligt, at der nu er taget nogle første skridt til at få foretaget en egentlig afrustning: at atomvåbnene bliver skrottet.

Jeg kan ikke lade være med at spørge forsamlingen: Hvem er det, der hele tiden har taget initiativerne, hvem er det, der hele tiden har presset på, for at vi skulle komme i gang med denne afrustning, denne skrotning af raketterne?

Seks eller syv år er der gået med forhandlinger, vejen har været meget lang, meget trang, men endelig har vi set et første resultat. Det er vel på denne baggrund, at SF har stillet sin fo-